

HABAKUK KÖNYVE

1-3. FEJEZET

Habakuk háttéréről és származásáról tulajdonképpen semmit sem tudunk.

Könyvében találunk bizonyos utalásokat arra, hogy papi családból származott, így elképzelhető, hogy Izráel egyik papja volt.

Habakuk könyvének utolsó fejezete egy ének: „A karmesternek: húros hangszerre.”

Sok papot arra hívott el Isten, hogy a templomban a zenéről gondoskodjanak.

Elképzelhető tehát, hogy Habakuk is egyike volt a templomban szolgáló papoknak.

A könyvben a prófécia ideje nincs feltüntetve. Egy prófécia elején a próféta gyakran kijelenti, hogy például Jósiás, vagy Jójákim uralkodása idején hangzott el a prófécia, Habakuk azonban nem árulja el nekünk próféciája idejét.

Ebben a könyvben láthatjuk, hogy Júda szellemi állapota épp rohamosan romlik, és hamarosan rájuk tör Babilon. Sokan Jósiás uralkodásának idejére teszik Habakuk próféciáját, Jósiás uralkodását azonban Júdában inkább egyfajta szellemi ébredés jellemezte. Jósiás a gonosz Manassét követte a trónon, és számottevően megreformálta Júda szellemi életét: újra felfedezték Isten törvényét, újra bevezették a páskaünnepet. Jósiás uralkodását hatalmas szellemi ébredés fémjelezte.

Habakuk könyvének első fejezetében ezzel szemben azt látjuk, hogy a próféta panaszkodik, mert az ország szellemi állapota egyre erősebben romlik. Ebből arra következtethetünk, hogy időben Jósiás uralkodásának végén, illetve Jójákim uralkodásának idején hangzott el Habakuk próféciája. Ez a nép romlásának utolsó időszaka, mielőtt Babilon prédájává váltak. Habakuk próféciájában meg is említi az eljövendő Babiloni támadást – Isten botjaként, amely megbünteti Isten népét.

„Fenyegető jövőndölés. Habakuk próféta látomása” (1. vers).

Habakuknak csodálatos, bensőséges kapcsolata volt Istennel. A Habakuk név azt jelenti, hogy „átölelő”, és Habakuk valóban átölelte az Urat - az Úr pedig Habakukot. Habakuk egy imádsággal fordul Istenhez:

„Meddig kell még kiáltanom, Uram, miért nem hallgatsz meg? Kiáltok hozzád az erőszak miatt, de nem segítesz! Miért kell látnom a romlottságot, és nézmem a nyomorúságot? Erőszak és önkény van szemem előtt. Folyik a per, és viszály támad. Azért nem érvényesül a törvény, nem hoznak soha igaz ítéletet, mert a bűnös kijátssza az igazat: ezért hoznak igazságtalan ítéletet” (2-4. vers).

Habakuk szemére veti Istennek, hogy egyre csak romlik a helyzet az országban, és úgy tűnik, mintha Isten nem akarná megállítani az egyre inkább elburjánzó gonoszságot. „Uram, meddig kiáltsak még hozzád mindezzel kapcsolatban, ami történik, te pedig nem válaszolsz! Mintha meg se hallanád!

Uram, annyira elfajultak a dolgok az országban! Olyan hatalmas az erkölcsi romlottság! Olyan nyomasztóan nagy a gonoszság! És az egész nép egyre gyorsabban egyre mélyebbre süllyed! De Uram, úgy tűnik, hogy te meg nem teszel semmit! Imádkozunk, hozzád kiáltunk, de úgy tűnik, mégis a gonoszság uralkodik az országban, és a gonoszok győzedelmeskednek. Ezért nem hoznak soha igaz ítéletet.”

A nép erkölcsi romlottsága a jogrendszerben is tükröződik, így a törvényt semmibe veszik és nem hoznak igazságos ítéletet. Amikor jogrendszerünk annyira legyengült, hogy képtelen megtisztítani a társadalmat azoktól, akik megmérgezik azt, biztosak lehetünk abban, hogy napjai meg vannak számlálva. A gonosz kijátssza az igazat. Úgy tűnik, hogy napjainkban a legtöbb ember a humanista, liberális elképzeléseket teszi magáévá, miközben régmódinak, viktoriánusnak, és mindenféle másnak nevezik azokat, akik ki mernek állni az erkölcsösség, a tiszta élet és az igazság mellett.

Habakuk próféta látja mindezt. Az Úrhoz kiált, de úgy tűnik, mintha az Úr nem tenne semmit. Sőt, mintha csak egyre elmérgesedne a helyzet. Nincs változás. Mintha a nép egyre gyorsabban egyre mélyebbre süllyedne. Habakukot mindez felzaklatja: „Uram, kérek, inkább ne is mutass nekem többet!”. „Uram, én kiáltottam hozzád!” „Meddig kiáltsak még? Úgy tűnik, meg sem hallod.”

Úgyhogy az Úr válaszolt Habakuknak: „Nézzétek a népeket és lássátok, ámulva csodálkozzatok, mert olyan dolgot viszek véghez napjaitokban, amit nem is hinnétek, ha elbeszélnék!” (5. vers).

A próféta azt mondogatta: „Istenem, kérlek ne is mutass nekem semmi többet, mert ez az egész helyzet egyre csak romlik, te meg semmit sem teszel”. Az Úr pedig válaszolt: „Igenis teszek valamit, munkálkodom, de ha elmondanám nektek, el sem hinnétek”. A próféta erre nagyjából azt válaszolta, hogy tegye őt nyugodtan próbára az Úr, ezért az Úr így folytatta:

„Mert most útnak indítom a káldeusokat, ezt a kegyetlen és szilaj népet. Bejárja ez a széles földet, birtokába vesz hajlékokat, amelyek nem az övéi. Rettenetes, félelmetes ez a nép, önmaga szabja meg törvényét és méltóságát. Lovai gyorsabbak a párdúcoknál, és vadabbak a pusztai farkasoknál, vágatnak lovasai. Noha messziről jönnek lovasai, repülnek, mint a zsákmányra lecsapó sasok. Mind erőszakos szándékkal jön, arcuk csak előre néz, annyi foglyot ejtenek, mint a főveny. Csúfot űz a királyokból, kineveti a hatalmasokat. Nevet az erődítményeken, sáncot emel a földből, és elfoglalja őket. Azután mást gondol, és tovább megy. Vétkes ő, mert a saját erejét isteníti” (6-11. vers).

Az Úr tehát azt mondja, hogy munkálkodik, mégpedig úgy, hogy összegyűjti a babiloniakat, vagyis a káldeusokat. Ők majd jönnek hatalmas seregükkel, végigvonulnak a földön, meghódítják és elpusztítják az emberek házait. Az Úr tehát megjövendőli Babilon eljövendő hódító hadjáratát és győzelmét Júda felett. Azután hozzáteszi, miután meghódították ezt a területet, ők is hibáznak majd, mert Júda feletti győzelmüket annak tudják be, hogy istenük Izrael Istene felett áll.

Amikor Isten kinyilatkoztatta tervét Habakuknak, miszerint Babilon gonosz népét használja majd eszközként, hogy legyőzzék Isten népét és elpusztítsák földjüket, Istennek igaza lett: Habakuk nem akart hinni a fülének. Isten megmondta, hogy munkálkodik, de ha elmondaná neki, biztosan nem hinné el. És Habakuk válaszol Istennek, szavai pedig arról tanúskodnak, hogy nem igazán érti Isten útjait.

„Uram, ősidőktől fogva te vagy az én szent Istenem! Nem fogunk meghalni! Uram, te az ítélet eszközévé tetted őt! Kösziklám, te arra szántad, hogy büntessen! Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat, nem tudod elnézni az elnyomást” –

Nagyon érdekes igeversek ezek. Istennek tisztább a szeme, mintsem hogy elnézze, vagyis jóváhagyja a rosszat.

Ezen a héten Jézus Krisztus keresztre feszítésére emlékezünk. Vasárnap a keresztény világ megünnepelte a virágvasárnapot, Jézus dicsőséges bevonulását Jeruzsálembe.

Isten ígéretének beteljesülése volt az, amit Dánielen és Zakariáson keresztül adott a Messiás eljöveteléről: *„Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és szamáron ül, szamárcsikó hátán”* (Zak. 9:9). Dániel könyvében pedig arról olvashatunk, hogy megölik a felkentet (Dán. 9:26).

Ez tehát az a hét, amikor Jézust dicsőséges bevonulása után hivatalosan is elutasították a kor vallási vezetői, és összefogtak ellene, hogy megöljék. Ezen a héten ismét Jézus Krisztus halálára emlékezünk majd, illetve arra, hogy hogyan szenvedett a Gecsemáni kertben: háromszor is imádkozott az Atyához, hogy távozzék el tőle ez a pohár, ha lehetséges. A keresztre gondolt, tusakodott, vért izzadott. *„Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár! De ha nem távozhat el tőlem, kiiszom, legyen meg a Te akaratod!”*.

Ahogy Krisztus imádságára emlékezünk, majd a keresztre tekintünk és meghalljuk Jézus kiáltását: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”* – megérthetjük az Úr imádságát a Gecsemáni kertben.

Ézsaiás a következőket prófétálja Jézus Krisztus haláláról: *„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért”* (Ézs. 53:4-6).

Amikor Jézus ott függött a kereszten és helyetted szenvedett, magára vállalta a bűneidért neked szóló büntetést. A világ minden bűnét őrá helyezte akkor Isten, minden álnok tettet, amit valaha is elkövettek az emberiség történetében, mert ahogy

Habakuk is írja, az Úr nem nézheti a rosszat. Így Jézus a világ bűneit viselve a kereszten, el lett választva az Atyától.

Ezért kiáltotta: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”. Isten, hogy megmutassa, mennyire szeret bennünket, elhagyta fiát a kereszten, amikor Ő a bűneinket viselte, hogy ne kelljen elhagynia bennünket örökre.

Ó, milyen mély és kifürkészhetetlen a Golgotán megmutatkozó szeretet, ahol Jézus magára vette a te bűneidet és az én bűneimet, és helyettünk szenvedett! Úgy érzem, mintha le kéne vennem a cipőmet, amikor a keresztről beszélek, mert valóban szent földön állunk, amikor belegondolunk, hogy milyen hatalmas Isten szeretete irántunk, elesettek emberek iránt. Jézus a kereszten ugyanazt mondta, amit a 22. zsoltárban olvashatunk: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el?”. A zsoltár így folytatódik: *„Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni”* (2-3. vers). A következő vers elárulja, mi az oka: *„Pedig te szent vagy, a ki Izráel dicséretei között lakozol”* (4. vers – Károli).

Habakuk próféta is Isten szentségéről beszél: *„Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat, nem tudod elnézni az elnyomást”* (13. vers).

A bűn büntetése és eredménye tehát az elválasztódás Istentől. Ezt a Fiú tapasztalta meg, *„mert azt, aki nem ismert bünt, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”* (2Kor. 5:21). Hogyan is utasíthatja el valaki Isten bámulatos ajánlatát az embereknek? Isten elveszi a bűnünket és az Ő igazságát adja nekünk. Milyen dicsőséges felismerés ez! Ő azzá lett, amik vagyunk, hogy mi azzá lehessünk, aki Ő.

Itt egy érdekes kérdés vetődik fel, hiszem mi is hajlamosak vagyunk arra kérni Istent, hogy nézze el nekünk bűnünket. Pál azonban azt írja: *„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben”* (1Kor. 6:19-20).

Mintha Pál ezt kérdezné: „Hát nem veszitek észre, hogy amikor testeteket erkölcstelen célokra használjátok, pedig a testetek a Szentlélek temploma, akkor tulajdonképpen arra kéri Isten, hogy nézze el, sőt vegyen részt gonoszságokban?”.

Isten szeme azonban tiszta, nem nézheti a rosszat. Ha Isten elhagyta egyszülött fiát, amikor a világ bűneit hordozta a kereszten, ostobaság lenne részedről azt gondolni, hogy átölelheted Isten, miközben gonosz dolgokat teszel! *„Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedszük az igazságot”* (1János 1:6).

Ne csapjátok be önmagatokat! Sokan tévesen azt gondolják, hogy egyszerre Isten és a gonoszságot is magukhoz ölelhetik, de nem így van! *„Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr”* (2Kor. 6:17-18). Isten azt mondja, legyetek szentek, mert én is szent vagyok.

Habakuk prófétának van egy problémája: *„Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat, nem tudod elnézni az elnyomást. Miért nézed hát el a hűtlenséget”* – vagyis a babiloniak gonoszságát – *„miért hallgatsz, amikor a bűnös tönkreteszi a nála igazabbat?”*.

A próféta lényegében ezt mondja: „Igen, Istenem, elismerem, hogy rosszak vagyunk, de ők még nálunk is rosszabbak! Nem értem, Uram, miért használnál egy olyan népet, ami még nálunk is romlottabb, hogy kiöntsd ránk az ítéletedet. Nem értem!” Majd a babiloniakról így folytatja:

„Olyanná tette az embert, mint a tenger halait, mint a férget, amelynek nincs ura. Mindenkit kifog horoggal, hálójába terel, és kerítőhálójába gyűjt, azután örül és vigad. Ezért áldoz hálójának, és tömjénezt kerítőhálójának. Mert ezekkel szerez gazdag jövedelmet és bőséges ételmezt. Vajon örökké tart az, hogy kiveti hálóját, és gyilkolja a népeket kíméletlenül?” (14-17. vers).

„Uram, nem értem, miért használnád a babiloniakat! Pogányok, bálványimádók, olyanok, mint a halászok, akik miután sok halat kifogtak, áldozatokat mutatnak be a hálójuknak, tömjéneznak, nem az igaz Istent imádják, nem téged imádnak! Miért bővölködnek mégis, miért engeded meg nekik, hogy győzedelmeskedjenek, miért engeded meg nekik, hogy ilyen nagy zsákmányra szert tegyenek? Miért áldod meg az istenteleneket, és miért adsz nekik bőséget?” A próféta ezért kijelenti:

„Őrhelyemre állok, odaállok a bástyára, figyelek, várva, hogy mit szól hozzám és mit felel panaszmra” (1. vers) – tudja, hogy túl messzire ment.

Előfordul, hogy nem értjük Istent, és érzelmi felindulásunkban megkérdőjelezzük Őt, aztán hirtelen rádöbbenünk, hogy talán túl messzire mentünk, úgyszólván elhatározzuk, hogy odaállunk a bástyára, és egyszerűen csak kivárjuk, hogy mit mond nekünk Isten, és vajon megfedd-e azokért a dolgokért, amit mondtunk. „Uram, azt mondd, hogy munkálkods, de én ezt nem értem! Miért használnád a babiloniakat? Gonoszabbak, mint mi vagyunk. Megyek, felülök a toronyba, és csak kivárom, mit fogsz mondani. „

Az Úr szólt is, és ezt mondta: Írd le ezt a kijelentést, vésd a táblákra, hogy könnyen el lehessen olvasni!” (2. vers). *„Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg, ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el”* (3. vers).

A kijelentés egy meghatározott időre vonatkozik - a Messiás eljövételének idejére. „Ha késik is, várd türelemmel” – olvashatjuk. „Mert biztosan bekövetkezik, nem marad el.”

Az egyház közel 2000 éve várja Jézus Krisztus eljövételét – 2000 éve az emberi időszámítás szerint. Einsteintől azonban megtanultuk, hogy az idő relatív, és minél gyorsabban haladunk, annál inkább lelassul. Amikor pedig elérjük a fénysebességet, az idő szinte megáll.

Képzeld csak el, hogy valaki közületek űrhajósként dolgozna, és űrutazásokra járna. Azt is képzeld el, hogy olyan űrhajókat tudnánk kifejleszteni, amelyek

fénysebességgel suhannának a világűrben. Ha tehát 185 900 mérföld per másodperces hihetetlen sebességgel száguldnál az űrhajóddal a világűrben, és elindulnál az Alfa Kentauri felé, ami a következő hozzánk legközelebb található csillag a Nap után, akkor öt év elteltével oda is érkeznel az Alfa Kentauri galaxishoz. Képzeld el, hogy belépnél abba a bolygórendszerbe, egymás után hagynád el a bolygókat, melyeken akár még élet is létezhet, majd visszafordulnál naprendszerünk felé, és további öt év elteltével megérkeznel a földre.

Azt találnád, hogy bár a te űrhajós digitális naptárad szerint összesen tíz évet voltál távol, hiába keresnéd az általad jól ismert tájékozódási pontokat, mert a földön épp az idő relativitása miatt nem tíz év telt el azalatt, hanem mintegy hárommillió! Így nyoma sem lenne a feleségednek, a családotnak és senkinek, akit korábban ismertél, mert közben eltelt hárommillió év – pedig te magad csak tíz évet öregedtél! Ez történe tehát Einstein relativitáselméletének értelmében.

Azt nem tudjuk, hogy Jézus milyen gyorsan távozott és milyen gyorsan utazott – de azt mondta, hogy hamar visszatér. A Föld azóta kétezerszer járta körül a Napot, vagyis földünk kétezer évet öregedett, mióta Jézus elment.

Persze nevetséges Jézust összekapcsolni az idő fogalmával, hiszen Ő öröktől fogva mindörökké van, de ha csak egy pillanatra is elképzeljük, hogy Jézus fénysebességgel távozott, és fénysebességgel tér vissza, akkor a relativitáselmélet értelmében, a földön már sok év eltelt, így megkérdezhetjük majd az Úrtól, hogy mi tartott neki ilyen sokáig. Ő viszont értetlenül néz majd ránk, és azt mondja: „Hiszen csak tíz percet voltam távol!”.

A próféta arra bátorít bennünket, hogy Isten Igéje és ígérete megbízható: *„Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg, ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el.”*

Az Újszövetségben az Ige mindvégig türelemre int bennünket, hogy így várjuk Jézus Krisztus második eljövételét. Péter levelében azt olvassuk, hogy „az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezzetik: *„Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van”* (2Péter

Sokan ezt mondogatják majd: „Azt mondogod, hogy Jézus visszatér? Ne viccelj! Már évek óta ezt számláljátok! A korai egyház is azt mondta, hogy Jézus visszatér, pedig atyáink halála óta pontosan úgy zajlanak a dolgok, ahogy addig is zajlottak!” – semmi sem változott, minden úgy van, ahogy mindig is volt.

Péter azonban azt állítja, hogy ez a hozzáállás figyelmen kívül hagyja az özönvizet, amely elpusztította az embereket Noé idejében. Az evolúcióelmélet nagy hibája, hogy az özönvizet még csak számításba sem veszi, pedig ez sokkal logikusabb magyarázatot ad a földtani rétegek létezésére.

Péter az idő relativitásával is foglalkozik levelében, amikor így szól: „Az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap” (2Péter 3:8). Az idő tehát relatív – nem kellett hozzá Einstein, mert az Úr már akkor elárulta ezt nekünk, amikor Einstein még a világon sem volt.

Majd Péter így folytatja: „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen” (2Péter 3:9). Fel kell tehát ismerjünk, hogy az Úr késlekedése az elveszettek üdvössége! Isten azok miatt vár, akik még nem fogadták el tőle az üdvösség ajándékát.

Isten olyan hűséges! Jakab ezt írja: „Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van” (5:7-8).

Az Ige tehát arra bátorít bennünket, hogy várjunk - de bátran várhatunk, mert tudjuk, hogy egészen biztosan eljön az a nap, amikor Jézus visszatér.

„Imé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke” (4. vers – Károli) –folytatja tovább Habakuk. Ez a kijelentés valószínűleg Nebukadneccár ellen irányult, aki a babiloniak élén állt éppen, mikor elfoglalták Isten népének földjét és beteljesítették ezt a próféciát. Nebukadneccár akkor felfuvalkodott, és büszkén menetelt végig Babilon városán.

Babilon mesés város volt, függőkertjei az akkori világ hét csodái közé tartoztak. Nebukadneccár azonban menyei figyelmeztetést kapott. Egy napon odament Dánielhez, elmesélte neki, hogy igencsak furcsát álmódott, és kérte Dánielt, hogy magyarázza meg álma jelentését: álmában egy fa jelent meg előtte. Hatalmas volt és az ég madarai fészkeltek rajta. Egyszer csak megjelent valaki és kivágta a fát. Egy idő után azonban új ágakat hajtott a fa. Mit jelenthet ez?

Dániel pedig így válaszolt: „Ó, király, rosszat jelent ez az álom! Ellenségeid örvendezni fognak, amikor a fülükbe jut. Hatalmassá váltál, és hatalmas a birodalmad, kiterjed az egész földre, és sokan találtak nálad menedéket. De a büszkeség felfuvalkodottá tett, ezért égi parancs érkezett, hogy vágják le a fát. Levágnak majd, mint a fát, de idővel újra növésnek indulsz! Puhítsd meg szívedet az Úr előtt, és ne engedd, hogy büszkeséged felfuvalkodottá tegyen!”. És körülbelül egy évig Nebukadneccár valóban puha szívvel járt az Úr előtt.

De amikor egyszer palotája tetején sétált, így kiáltott: *„Ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem királyi székhellyé hatalmam teljében, fenségem dicsőítésére!”* (Dán. 4:27). Alighogy kimondta ezeket a szavakat, hang hallatszott a mennyből: *„Elég! Elvesztetted királyságodat!”* – és Nebukadneccár király esztét vesztette.

Habakukban is megtaláljuk tehát a neki szóló figyelmeztetést: *„Imé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke.”* Az Ige szerint Nebukadneccár hét időszakot töltött zavart elmeállapotban távol az emberektől, az állatok között. Amikor eltelt ez az idő, Nebukadneccár kijózanodott és egy rendkívül érdekes kijelentést tesz Dániel könyvében: *„Amikor eltelt ez az idő, én, Nebukadneccár, föltekintettem az égre, és értelmem visszatért. Áldottam a Felségest, dicsőítettem és magasztaltam az örökké élőt, mert az ő uralma örök uralom, és királysága megmarad nemzedékről nemzedékre. A föld minden lakóját semminek tekinti, tetszése szerint bánik a menny seregével és a föld lakóival. Senki sem foghatja le a kezét, és senki sem mondhatja neki: mit csinálsz? Abban az időben értelmem visszatért, és királyságomhoz méltóan visszatért tündöklő dicsőségem is. Az udvari emberek és főurak fölkerestek engem, visszahelyeztek királyságomba, és még nagyobb hatalomra jutottam. Most azért én, Nebukadneccár, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a menyei Királyt, mert minden tette helyes, eljárása igazságos, és meg tudja alázni azokat, akik kevélyen*

élnék” (Dániel 4:31-34). Mielőtt mindez megtörtént Nebukadneccárral, Habakuk már figyelmeztetett ebben a próféciában: *„Imé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke, az igaz pedig az ő hite által él”* (4. vers – Károli).

Isten dicsőséges igazsága rejlik ebben a kijelentésben, ami háromszor is megismétlődik az Újszövetségben. Az igaz ember a hite által él. Jézus Krisztusba vetett hitünk igazít meg bennünket – hit által van üdvösségünk, nem pedig cselekedetek által. A Róma 3, 4. és 5. fejezeteiben is ezt taglalja Pál.

„Bizony, a bor megcsal, nagyhangúvá lesz a férfi, nem nyughatik. Szélesre tárja torkát, mint a sir, telhetetlen, mint a halál, magához ragad minden nemzetet, magához gyűjt minden népet” (5. vers).

A bűnös embernek nincs hol megpihennie, és semmi sem elégíti meg. Szomorú, hogy a mai világban annyi szabadságuk van az embereknek, mint még soha, és példátlanul sok lehetőségük van arra, hogy mindenféle testies vágyaikat kielégítsék. Érdekes viszont, hogy a nagyfokú szabadság mellett mégis talán az emberiség történetének legnagyobb mértékű elégedetlenségét és nyugtalanságát találjuk a világban. Vajon miért?

Mert az az ember, aki teljesen átadja magát testies vágyainak, soha nem tudja betölteni a szívében tátongó űrt. Isten nélküli lényünk olyan, mint egy feneketlen kút, mint egy telhetetlen szörnyeteg – minél többet adunk neki, annál többet követel. Az elégedettség helyett ezért épp az ellenkezőjét tapasztaljuk majd: még több és még erősebb vágyakat, amiket sohasem leszünk képesek betölteni.

„De majd mindezek példázatot költenek, és ilyen jelképes hasonlatokat mondanak róla: Jaj annak, aki rakásra gyűjti, ami nem az övé – de meddig? – és másoktól elvett javakkal gazdagodik! De rád támadnak hirtelen, akik marcangolnak, fölédrednek, akiktől reszketsz, és zsákmányul esel nekik” (6-7. vers).

Mintha ezt mondaná Isten: „Legyőzted a népet, elfoglaltad a földet, tiéd a zsákmány, de mindig többet akarsz. Nagyobb vagyonod van, mint amit valaha is el tudnál költeni, mégsem vagy elégedett. Egy napon te magad válsz prédává!”

„Mivel te sok népet kizsákmányoltál, te is zsákmányul esel a többi népnek, azért, mert emberek vérét ontottad, és erőszakosan bántál országokkal, városokkal és a bennük lakókkal” (8. vers). „Jaj annak, aki a házába tisztességtelen hasznot gyűjt, aki fészket magasba rakja, hogy megmenekülhessen a fenyegető veszedelemtől! Háza dicsőítésére vált, amit tervezte, Önmaga ellen vétkezett, amikor sok népet tönkretettél, mert a kő is kiáltoz a falból, és a tetőgerenda válaszol neki. Jaj annak, aki vérontással épít várost, és aki álnoksággal emel várat! Hiszen a Seregek Ura így határozott: Amiórt a népek fáradoznak, azt tűz pusztítja el, amiórt a nemzetek fáradoznak, az semmivé válik” (9-13. vers).

Ez a hódító Babilonnak szól, illetve az utánuk következő népeknek, akik a háborút nyereszkeskedésre és mások leigázására használják, és vérontással próbálják megalapozni saját hatalmukat. A 14. vers viszont már az Úr eljövételének dicsőséges napjáról szól:

„De a föld tele lesz az Úr dicsőségének ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja”

Az Úr tudja, mennyire várom már azt a napot! Tudjátok, a föld egész jó hely lehetne, ha nem lennének az emberek...De nézzétek csak, mennyire tönkretettük a környezetet! Nem szívesen mondom ezt, de amikor fent a hegyekben, a gyönyörű természetben konferenciát szervezünk, és felmegyünk, hogy ott táborozzunk, látom, ahogy otthagytok magatok után a kólásdobozokat és a rágópapírokat, pedig ti jó emberek vagytok! Engem ez annyira bánt. Mégis úgy tűnik, ez is része az emberi természetnek.

Ahogy körülnézünk a világban, láthatjuk, hogy mennyire tönkretették az emberek a földet. Hova is menekülhetnénk? Egy napon azonban az Úr dicsőségének ismerete tölti majd be a földet, ahogy víz borítja a tenger! Akárhova mész majd és akárkivel is találkozol, mindenki telve lesz az Úr dicsőségének ismeretével! Az egész föld! Ó, Uram, bárcsak hamar elhoznád azt a napot!

„Jaj annak, aki leitatja embertársát, mérget kever italába és lerészegíti, hogy lássa dicsőítését! Szégyen fog eltölteni dicsőség helyett, neked is innod kell majd,

támolyogni fogsz, amikor néked nyújtja az Úr jobbjá a poharat, és szégyen borítja dicsőségedet” (15-16. vers).

„A Libánon ellen elkövetett erőszak” – Libánont erőszakosan pusztították el, mert amikor a babiloniak megtámadták a libánoni Tiruszt, teljesen lerombolták - „visszaszáll rád, a vadállatok kipusztítása miatt majd te is rettegni fogsz. Hiszen te emberek vérént ontottad, és erőszakosan bántál országokkal, városokkal és a bennük lakókkal. Mit használ a bálványoszobor?”.

Emlékezzünk csak vissza, miben hibázott Babilon: Isten népe feletti győzelmüket saját isteneiknek tulajdonították, pedig Isten eszközként használta őket, hogy kiöntse ítéletét népére. Babilon ezt mégis saját isteneinek győzelmeként éli meg, ezért továbbra is isteneiket imádják.

Gondoljunk csak Bélsaccar lakomájára Dániel könyvében! Bélsaccar hatalmas lakomát rendezett, és ahogy a sok főméltósággal együtt borozgatott, egyszercsak megparancsolta, hogy hozzák elő azokat az arany- és ezüstedényeket, amelyeket apja, Nebukadneccár hozott el a jeruzsálemi templomból. Azokból akart inni a király – az edényekből, amelyeket korábban megszenteltek, hogy a templomi szertartásokhoz használhassanak Jeruzsálemben!

Ahogy itták a bort és dicsőítették az aranyból, ezüsből, rézből, vasból, fából és kőből készült isteneiket, egy emberi kéz ujjai tűntek fel, és írni kezdtek a palota falára: „mené mené tekél ú-parszin” – vagyis: számba vette Isten királyságodat, megmért téged mérlegen és könnyűnek talált, felosztotta királyságodat, és a médeknek és a perzsáknak adta (Dániel 5).

Még azon a napon megölték Bélsaccart, a káldeusok királyát.

Habakuk próféta itt azokról a faragott szobrocskákról beszél, melyeket Babilonban istenként imádtak.

„Mit használ a bálványoszobor? – hiszen csak szobrász formálta! Mit ér az istenszobor? – hamis útmutatást ad! Bár bízott benne, aki megformálta, csak néma bálványt készített” (18. vers).

A bálványszobor készítése az emberek egyik legostobább cselekedete. Ézsaiás is megemlíti, mekkora ostobaság is az, amikor valaki fog egy fadarabot és elkezd belőle magának bálványt faragni. A faforgácsot a tűzre dobja, hogy tovább égjen és melegítse. Egy részével a sütőt tartja melegen, hogy megsüthesse benne kenyérét. A megmaradt részt pedig kiteszi az asztalra, majd leborul előtte és imádja.

És ugyanarról a fadarabról van szó! Milyen nevetséges ez! Dávid a zsoltáríró is megemlíti a bálványok hiábavalóságát. Az emberek kimennek az erdőbe, fognak egy fadarabot és önmagukhoz hasonló figurát faragnak ki belőle, egy bálványt.

Dávid ezt írja: *„A bálványok ezüstartól és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak. Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon”* (Zsolt 115:4-7). Majd egy érdekes kijelentéssel folytatja: *„Hozzánk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak”* (8. vers).

Az első kijelentés tehát az, hogy minden embernek szüksége van egy istenre, és sokan elkészítik maguknak saját istenüket. De amikor valaki istent készít magának, olyannak ábrázolja, amilyen ő maga: mivel neki van szeme, szemeket farag istenének is, mivel van füle, az istene is kap füleket, és orrot, és lábat. Mivel nekem nincs hajam, az én istenem mindemellett kopasz is lenne!

De bármilyen precízen is faragom ki az istenem szemét, száját, orrát, lábát és fülét, akkor sem lát, nem beszél, nem szagol, nem jár és nem fog hallani! Akkor is csak egy buta ki bálvány marad.

És bizony szomorú, de igaz, hogy az ember idővel olyanná válik, mint a bálványa. Ha tehát a te istened egy ostoba kis bálvány, idővel te is hozzá hasonlóvá válsz majd idővel. Érzékeid eltompulnak – nem hallod már Isten hangját, nem látod Isten dicsőségét, nem érzed jelenlétét.

Az ember valóban olyanná válik, mint saját istene. Ez pedig lehet hatalmas áldás, vagy szörnyű átok! Attól függ, hogy ki az istened. *„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre”* (2Kor. 3:18).

Olyanná válok, mint Istenem! *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában”*

Tehát itt két dolgot látunk. Először is, amikor valaki elkészíti saját istenét, ami értelemszerűen nála alacsonyabb rendű, akkor idővel olyanná válik, mint ez az isten. A bálványimádás mindig lealacsonyít bennünket – ez mindig egy lépés visszafelé, hiszen saját magunk által alkotott istenünk kevesebb nálunk, mert nem hall, nem lát, nem beszél, mi viszont rá kezdünk hasonlítani.

Teljesen más azonban, amikor az igaz élő Istent imádjuk! Ő a saját képmására formál bennünket a bennünk élő Szentlélek erejével, helyreállítva azt, amit a bukás eltorzított.

Amikor Isten megteremtette az embert, saját képmására teremtette, de a bukással megszűnt a hasonlóság –most pedig Isten átformál bennünket, hogy újra hozzá hasonlíthassunk, ahogy azt Isten eredetileg eltervezte.

„Jaj annak, aki a fának mondja: Ébredj! – és a néma kőnek: Kelj föl! Adhat ez útmutatást? Arannyal, ezüsttel van ugyan borítva, de semmilyen lélek nincs benne! Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjék el előtte az egész föld!”

Ezek az arany- és ezüstborítású fa-és kőszobrok nem tudnak beszélni, de az élő Isten ott van szent templomában.

„Habakuk próféta könyörgése a sigjónóth szerint” (1. vers – Károli).

Haól emlékszem, a sigjónóth kifejezés a 7. zsoltárban is előfordul, és azt jelenti, fennhangon kiáltva, vagyis ezt az imádságot hangosan kiáltva kellett felolvasni. Én ezt az utasítást ma nem fogom követni, de Habakuk kétségtelenül hangosan kiáltva imádkozott az Úrhoz. Erről pedig Jeremiás siralmi jutnak eszembe.

„Uram, hallottam, amit hirdettél, félelem fog el attól, amit teszel, Uram.”

„Uram, hallottam, hogy mit fogsz tenni, és ez megijesztett. Azt mondtad, hogy a babiloniakat fogod használni, mint ostort a kezekben, mint egy eszközt, de Uram, ez félelemmel tölt el engem.

„A közeli években valósítsd meg, a közeli években tedd ismertté! De haragodban is gondolj az irgalomra!” (2. vers).

Lényegében Habakuk ezt mondja: „Istenem, hozzád kiáltottam, panaszkodtam, hogy semmit sem teszel, de most már látom, hogy munkálkodsz. Uram, bár nem értem, munkálkodj csak tovább! De kérek, haragodban gondolj az irgalomra is!”.

Majd így folytatja: *„Témán felől jön az Isten, Párán hegyéről a Szent (Szela)”* –

Itt Habakuk már Jézus Krisztus második eljövételének leírására tér át. Jézus Jeruzsálemtől délkeletre jelenik majd meg, megveti lábát az Olajfák hegyén. *„Mert ahogy a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának az eljövetele is” (Máté 24:27).*

Ézsaiás könyvében pedig arról olvasunk, hogy az Úr visszatér a felhőkön, vérbe mártott ruhákkal.

*„Fensége beborítja az eget, dicsőségével megtelik a föld” (3. vers). Már alig várom!
„Ragyogása maga a világosság, fénysugarak villognak mellette: abban rejtőzik az ereje” (4. vers).*

Láttatok már olyan naplementét, amikor a nap sugarai áttörnek a felhőkön és beragyogják az égboltot? Ugyanezt a képet festi elénk a héber eredeti: Jézus beragyog majd mindent.

„Előtte dögvész jár” – vagyis a nagy nyomorúság, ami megelőzi eljövételét – *„lába nyomán láz támad. Megáll, és megrendíti a földet, szétnéz, és megriasztja a népeket. Az ősi hegyek szétporlanak, lesüllyednek az ősrégi halmok, ősrégi ösvényeken jár”*

Olvassátok csak el a Jelenések könyvében, hogy milyen hatalmas ítélet vár a földre, és milyen óriási változásokat eredményez majd Isten ítélete a föld felszínén a nagy nyomorúság idején, Jézus Krisztus eljövételét megelőzően.

„Látom, amint bomladoznak Kúsán sátrai” – ez Etiópia – „reszketnek Midján földjének sátorlapjai” – ez Szaud-Arábiát jelenti – „A folyamok ellen lobbant haragra az Úr? A folyamokra haragszol, vagy a tengerre vagy dühös? Azért jössz vágató lovakkal, győzelmet hozó harci kocsikkal? Íjad harcra kész, tegzed nyilakkal tele. (Szela) Folyóknak hasítasz medret a földbe. Ha meglátnak téged a hegyek, remegni kezdenek, feltör a vízáradat, morajlik a mély tenger, magadra emelkednek partjai. A nap és a hold lakóhelyén marad, amikor nyilaid villogva cikáznak, és dárdád ragyogva villámlik” (7-11. vers). „Haragodban eltaposod a földet, búsultodban szétmorzsolod a nemzeteket” (12. vers - Károli).

A harag kifejezést az Ószövetség gyakran az Újszövetségben használt „nagy nyomorúság” időszakára használja. Kit morzsol szét Isten? Az egyházat? Saját népét, tulajdon gyermekeit? Nem! Ez nem állna összhangban Isten természetével. Isten hatalmas ítélete a pogányoknak szól, nem pedig Isten népének.

„Kivonulsz néped szabadítására, fölkened szabadítására” – a pogányokra harag és ítélet vár, népére azonban üdvösség, szabadítás – „Szétzúzod a bűnös házának tetejét, alapját föltárod a sziklatalajig. (Szela) Nyilaiddal átlőtted harcosainak vezérét, pedig mér rám törtek, hogy megfutamítsanak, ujjongtak, hogy megemésztik rejtekhelyén a szegényt. A tengeren jártál lovaiddal, a nagy vizek habjain” (13-15. vers). „Hallottam, és reszketett a szívem, hangjától megremegtek ajkaim. Fájdalom járta át csontjaimat, reszkető léptekkel járok. Bárcsak nyugtom lenne a nyomorúság napján, amely eljön a bennünket fosztogató népre!” (16. vers).

Isten haragjának nagy napját írja itt le Habakuk, és mindazt, amivel Isten a pogányokat sújtja. A hatalmas pusztítás közepette azonban a próféta, a hit embere így folytatja:

„Mert a fügefák nem fognak virágozni, a szőlőtőkén nem lesz gyümölcs. Hiányozni fog az olajfák termése, a kertek sem teremnek ennivalót. Kivész a juh az akolból, és nem lesz marha az istállóban” (17. vers).

Azt olvassuk, hogy a nagy nyomorúság idején súlyos éhínség sújtja majd a földet. Gondoljunk csak bele, hogy egy mérce búzát egy napi bérért árulnak majd! A Biblia tehát figyelmeztet bennünket, hogy ne aranyba és ezüstbe fektessük a pénzünket.

Ne feledjük, mit ír Jakab: *„Tehát, ti gazdagok, sírjátok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágta a moly, aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is”* (Jakab 5:1-3).

Ha szeretnéd pénzedet jól befektetni és szeretnél a leggazdagabb ember lenni a világon a nagy nyomorúság idején, búzát vegyél, mert abban van a jövő! Te leszel a leggazdagabb ember a földön a nagy nyomorúság idején – ha gazdagságra vágysz. De mennyivel jobb, ha inkább Jézusba veted hitedet, és így a mennyben gyűjtesz magadnak kincseket és megmenekülsz a nagy nyomorúságtól!

A próféta tehát Isten haragjának nagy napjáról beszél, az ítélet napjáról. *„Mert a fügefák nem fognak virágozni, a szőlőtőkén nem lesz gyümölcs. Hiányozni fog az olajfák termése, a kertek sem teremnek ennivalót. Kivész a juh az akolból, és ne lesz marha az istállókban.*

De én vigadozni fogok az Úr előtt – a „vigadozni” kifejezés az eredetiben szó szerint azt jelenti, hogy ugrálni örömben – mint amikor egy győztes focicsapatot ünnepelnek a szurkolók.

„Örvendezek szabadító Istenem előtt” – az „örvendezek” kifejezés pedig azt jelenti, hogy körbe-körbe táncolok, mint amikor az ember nagyon örül valaminek. Örvendezek, körtáncot járok szabadító Istenem előtt. Nem azért ugrálok örömben, mert éhínség és pusztulás van!

Valami nincs rendben azzal a tanítással, amely szerint mindenért hálát kell adnunk Istennek. Mindenben hálát adhatunk Istennek, de nem tudunk hálát adni mindenért. A kettő között pedig óriási a különbség.

Én például sokszor sírok az előállt helyzet miatt, de mégis örvendezek az Úrban. Csak amikor a megfelelő szemszögből nézek a dolgokra és az Úron tartom a szemem, tudatosítva örökkévaló terveit, akkor tudok örvendezni.

Amikor a világra nézek, csak sírni szeretnék. Amikor viszont Isten örökkévaló terve jut eszembe és rádöbbenek, hogy már nincs sok hátra, örvendezek, ugrálok és körtáncot járok, mert tudom, hogy az Úr újra eljön, és egy napon az Úr dicsőségének ismerete borítja majd a földet, ahogy víz borítja a tengert! Ebben örvendezhetek, még akkor is, ha nehezemre esik bármiféle örömmel is tekinteni napjaink társadalmának állapotára.

„Az Úr, az én Uram ad nekem erőt” – milyen csodálatos kijelentés ez Isten népétől: Isten ad nekem erőt. Sajnálom azokat, akik saját erejükben, saját képességeikben bíznak, mert az ember ereje véges. És mi van akkor, amikor elérte erejének határát? Amikor viszont az Úr az én erősségem, végtelen erőforrás áll rendelkezésemre – milyen csodálatos!

„Az Úr, az én Uram ad nekem erőt, olyanná teszi lábamat, mint a szarvasokét, és magaslatokon enged járni engem. A karmesternek: húros hangszerre” (19. vers).

Ez a dal héber versformában íródott, és fennhangon kellett énekelni húros hangszer kíséretében. Az Ószövetségben ez az egyik legcsodálatosabb kijelentése az Úr dicsőséges második eljövételének, amelyről még részletesebben olvashatunk az Újszövetségben.

Atyám, köszönjük, hogy célod és terved van az életünkkel, és csupa jó gondolatod van velünk kapcsolatban! Jót tervezel, nem romlást, békességet adsz és vezetsz bennünket. Uram, segíts nekünk, ahogy rád várunk.

Ha a világra nézünk, azt látjuk, hogy a romlottság és a gonoszság uralja a földet, és olyan állapotok uralkodnak, melyekről Habakuk is ír. Uram, ahogy a próféták is kiáltottak – egyre inkább elmérgesedik a helyzet, egyre gyorsabban egyre rosszabb lesz minden!

Úr Jézus, annyira vágyunk arra, hogy eljöjjön a te országod és megvalósuljon a te akaratod a földön, amint a mennyben is. Várjuk azt a napot, amikor igazságod és az Úr dicsőségének ismerete betölti majd az egész földet, ahogy víz borítja a tengert. Jöjj el gyorsan, siess, Úr Jézus!

Az Úr legyen veletek, adjon nektek csodálatos hetet, és egészen különleges módon tartsa kezét életeketen. Siessen az Úr segítségetekre, hogy kitarthassatok, mint a hit hősei az Igében, akik megálltak a próbákban, mert látták, ami mások nem láttak: Isten örökkévaló terveit.